

Střih saka a kalhot však stejný nebyl. Boone byl odjakživa podobný spíš mužům ze strany *mahmen*, široká ramena, mohutné paže, dlouhé a svalnaté nohy. Vždycky vnímal, že otec jeho postavu neschvaluje, a pamautoval si, jak po proměně zaslechl od otce polohlasitou poznámku, že Boone má tělo nádeníka. Jako by to byla vrozená vada.

Nebo snad cosi, co by v něm budilo pochyby o věrnosti jeho *shellan*.

Boone o tom často přemýšlel.

„Co to děláš?“ otázal se Altamere.

Protože upíral tvrdý pohled na Boonea, nebylo žádné překvapení, že ignoroval Rochelle. Ženy pro něj představovaly jen kulisu, něco hezkého na okraji zorného pole, spíš doplněk než aktivního účastníka života.

Boone vstal. „Rochelle mi přišla sdělit, že nejsem hoděn naší dohody. Zavrhla mě, a protože je čestná, chtěla to udělat osobně. Teď je na odchodu.“

Cítil, jak na něj Rochelle šokovaně hledí, ale byl připravený umlčet jakýkoli její pokus popřít to, co prohlásil. Mezitím ho Marquist přes Altamereovo rameno bedlivě pozoroval jako živoucí videokamera, která všechno nahrává.

„Takovou ostudu mi *neuděláš*,“ zasyčel Altamere. „Nedovolím to.“

Jako by vycítil, že je za tím něco hlubšího.

Hněv, který se probouzel v Booneově hrudi, pronikl až do duše. „Rozhodnutí není na tobě.“

„Jsi můj *syn*. Nikdo jiný...“

„Kecy.“ Otec nad tím slovem zesinal, ale Booneův hlas byl čím dál hlubší a silnější. „Už se ti nebudu snažit vyhovět. Stejně mi to nikdy moc nešlo – aspoň podle tebe ne, a už je dávno na čase, abych si dupnul.“

V koutku duše mu výčet projevů otcovy nedbalosti a opovržení běžel jako splašený elektroměr, odpočet stoupal do stratosféry. Booneova postava. Booneova

touha raději číst než se společensky družít. Ignorování smrti Booneovy *mahmen*. To, jak Booneova nevlastní *mahmen* vnikla do domu jako studený průvan. To, jak Boone nikdy nevyhovoval žádným měřítkům.

Altamere namířil na Boonea prstem. „Dávám ti poslední šanci. Nevím, co to vy dva provádíte za nesmysl, ale tímhle to končí. Ke spojení dojde, nebo uvidíš, že to, jak se tě bude stranit *glymera*, nesať ani po kotníky tomu, jak tě odříznu já.“

Rochelle se vymrštila. „To já ho nejsem hodna...“

„Nebojím se tě,“ přerušil ji Boone zřetelně. „A máš pravdu, otče, ledacos se tady změní.“

Altamere přimhouřil oči. „Co to do tebe vjelo?“

Boone zvolna zavrtěl hlavou. „Už se to dlouho chystá. Jak že je ta ekonomická teorie, co tak často cituješ? Že to, co nemůže pokračovat, nepokračuje. Nebudu dál žít ve lži.“

Pohledem upřeným do očí muže, který ho údajně zplodil, vyzýval Altamerea, aby si zkusil tlačit na něj dál. A dával jasně najevo aspoň tím pohledem, že dojde-li k tomu, otevře se brána velkého nepředstavitelna.

Jmenovitě pochybností o jeho otcovství.

Před svědky.

Chceš mluvit o hanbě? *Glymera* si obvykle vyhrazuje svá příkázání a opovržení pro ženy, ale podváděný muž? No... o tom se nedalo ani uvažovat, že ano. Až do té míry, že se Altamere nikdy ani nezmínil o testu otcovství, protože případné dopady byly společensky příliš nebezpečné. Místo toho číhala po domě nedořešená možnost, že Booneovým otcem je někdo jiný, jako přízrak nevěry, který následoval „syna“ na každém kroku.

Odsouzeného k podezření ze hříchu, jehož se sám nedopustil.

To však dnes v noci skončilo.

Po dlouhém, napjatém mlčení Booneův otec konečně pohlédl na Rochelle. „Nezazlívám ti toto rozhodnutí.“